EL TIGRE BONDADÓS

Text de Francesc Pérez Bes
Il·lustracions d'Ana Fernando Magarzo

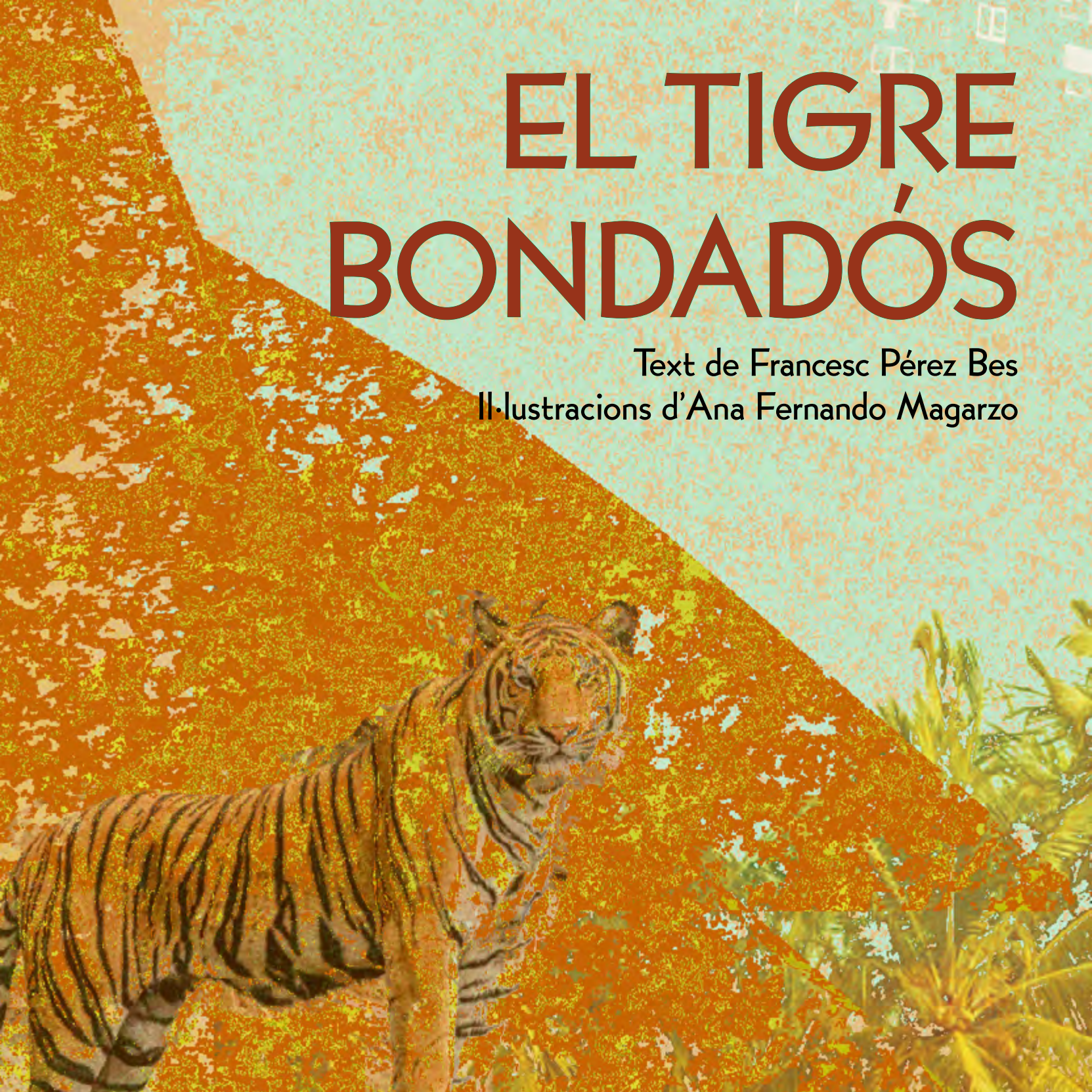

Text de Francesc Pérez Bes, 2023
Il·lustracions d'Ana Fernando Magarzo, 2023
Copyright de l'edició en català © APDCAT, 2023. (Vesió actualitzada el 2024).

ISBN: 978-84-09-46807-2
Dipòsit Legal: B 23798-2022

L'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, amb la voluntat de contribuir a la lliure difusió del coneixement i d'acord amb el que estableix la Recomanació de la Comissió Europea sobre gestió de la propietat intel·lectual, difon aquests materials sota una llicència creative commons by-nc-sa. Per tant, autoritza l'ús amb la condició de citar-ne font i autoria, amb finalitats no comercials i per fer-ne obres derivades que compleixin les condicions anteriors i es difonguin amb el mateix tipus de llicència.

Aquesta obra està subjecta a una llicència de Reconeixement-NoComercial-CompartirIgual 4.0 Internacional de Creative Commons

Imprès a Catalunya

Al centre de la selva hi havia una palmera molt alta, el tronc de la qual era utilitzat pels animals per compartir missatges amb la resta. Així, per exemple, les formigues informaven del començament del període de pluges; les aranyes anunciaven la fi de l'estiu; els elefants avisaven de la presència de caçadors...

Des del dia en què va néixer el cadellet de tigre, la seva família, orgullosa, va voler fer saber a la resta d'animals com de ferotge seria el seu cadell. Així que en van anunciar el naixement al tronc de la gran palmera.

Per cada cosa que feia el petit tigre, deixaven una nota: els primers passos, els primers jocs, els primers rugits, la primera presa... a la família tigre li agradava molt que tots els animals de la selva poguessin veure el temible caçador en què s'havia de convertir el jove tigre.

Els anys van passar i el cadell es va anar fent cada vegada més fort, fins a convertir-se en un temible felí de grans i esmolades urpes i profunds rugits.

No obstant això, el que més li agradava era ajudar els altres.

Quan el tigre ja s'havia fet gran, en una ocasió, passejant per un camí, es va trobar amb un jove mico que tenia una pota atrapada en una liana. Altres micos adults intentaven, sense èxit, alliberar-lo. En veure acostar-se el tigre, els simis es van allunyar. El jove mico, mort de por per la presència del depredador, va fer un últim esforç per intentar fugir. En veure que s'acostava, va tancar els ulls i es va posar a tremolar, esperant que se'l mengés d'un sol mos com faria qualsevol tigre. En canvi, una vegada el va tenir al davant, el tigre el va saludar amablement.

—Bona tarda, senyor mico. Veig que la seva pota
ha quedat atrapada. Puc ajudar-lo?

El mico, incrèdul, va obrir un ull per mirar el que estava succeint.
Mentrestant, la resta del grup es preparava per acomiadar
el seu company davant d'una mort segura.

Ben ràpid, el tigre va tallar la liana amb una de les seves esmolades urpes i l'animal va quedar immediatament alliberat. Sense dubtar-ho, el mico va sortir corrent, sense ni tan sols donar les gràcies al tigre.

Malgrat la seva bona acció, el tigre es va quedar sol i molt trist, perquè tots els animals li tenien por i, en veure'l, fugien.

En tornar a la selva, el tigre es va aturar un moment davant de la gran palmera, per veure tots els missatges que la seva família havia compartit des que va néixer i que el mostraven com un caçador despietat. L'animal va aixecar la mirada i va veure el jove mico penjat d'una branca.

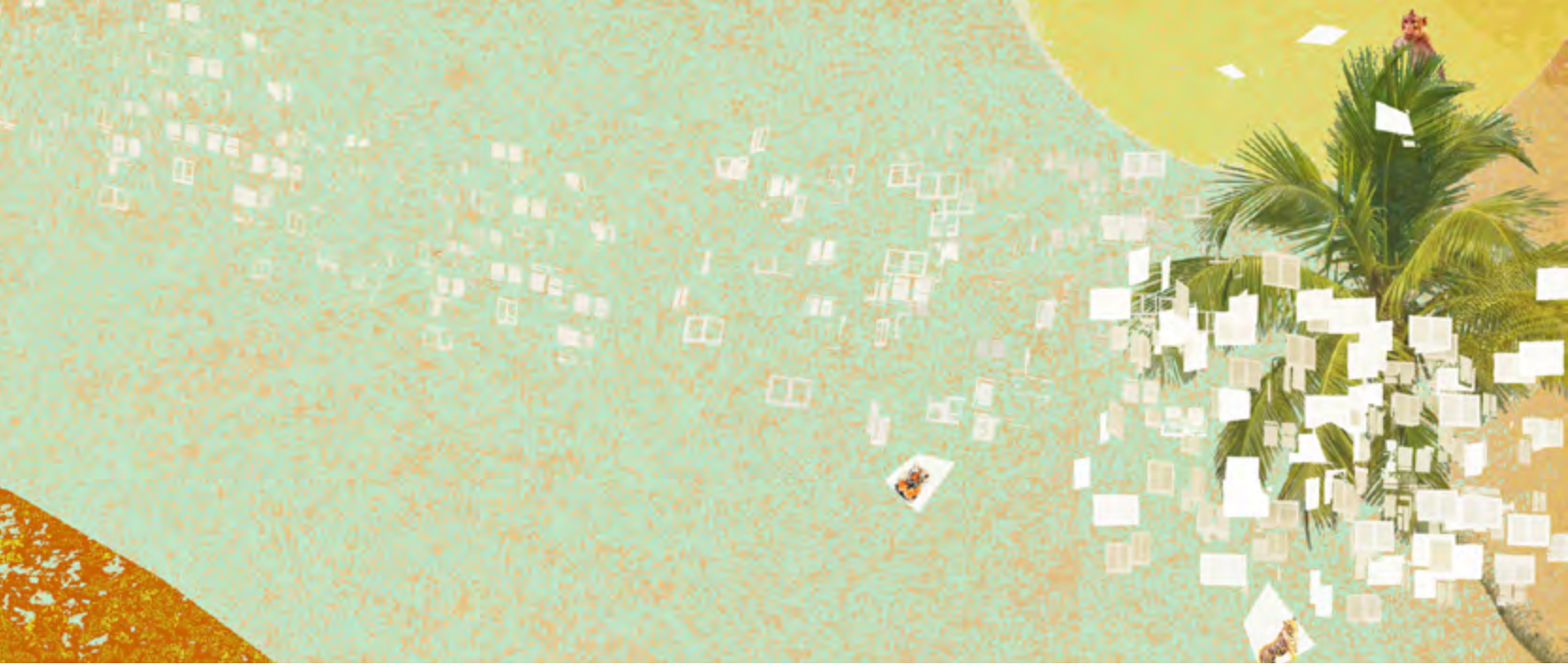

—Per què tothom em té tanta por? —li va preguntar el tigre.

—Des que vas néixer la teva família ens ha dit que eres molt feroç. Per això ningú vol acostar-se a tu.

—Però jo no soc dolent. M'agrada ajudar els altres —va respondre el tigre.

—Ho sé, tigre. Tu em vas ajudar quan estava atrapat. Ara t'ajudaré jo a tu —va continuar el mico.

Àgilment, va pujar a la part alta del tronc i va esborrar molts dels missatges antics que encara es podien llegir a la palmera i que es referien al tigre com algú ferotge i cruel.

Des d'aquell moment, els animals de la selva van deixar de témer el tigre i van començar a consultar-se i a parlar entre ells, abans de penjar més coses a la gran palmera.

Apunt per a les famílies

Les xarxes socials s'han convertit en una eina molt útil per poder compartir informació pròpia o de tercers amb altres persones, especialment amb els éssers estimats que, per diferents motius, viuen lluny de la família. Malgrat tot, hem de fer un bon ús d'aquest tipus de plataformes i tenir en compte l'impacte que pot tenir en la privadesa, sobretot quan la informació que compartim afecta els infants.

El mot *sharenting* és un anglicisme que es compon de la paraula anglesa *share* (compartir) i *parenting* (paternitat) i que designa la difusió a les xarxes socials, de manera habitual, de qualsevol activitat dels fills durant el seu creixement. Aquest terme es fa servir per denunciar la sobreexposició a internet a la qual algunes famílies sotmeten els fills i filles menors.

Hi ha estudis que afirmen que el 23% dels infants ja abans de néixer apareixien a les xarxes socials, on es pugen fotos de les ecografies, mentre que el 81% dels nadons tenen presència a les xarxes socials abans dels 6 mesos d'edat. A més, segons dades de la revista *Time*, molts nens i nenes tenen més de 1.000 fotos seves a la xarxa abans de fer cinc anys.

No hem d'oblidar que, a causa de l'arquitectura actual d'internet, cada vegada que es publica una foto, un vídeo o un altre contingut estem creant a l'infant una mena d'empremta digital, que permetrà que qualsevol persona el pugui rastrejar quan sigui adult, i no sempre amb bones intencions.

Així doncs, per poder gaudir de les xarxes socials, hem de configurar les funcions de privacitat que ens ofereix la plataforma, de manera que només les persones que escollim puguin veure el contingut que compartim (especialment, quan hi apareguin terceres persones). I, si no és possible, procurem reduir l'exposició de l'infant, per exemple dificultant-ne la identificació i la dels llocs on se'l pot trobar. Així, vetllarem per la seva seguretat.

En tot cas, podem aprofitar la lectura del conte per preguntar a l'infant quina és la seva opinió sobre les xarxes socials més populars entre els seus amics i companys, o què en pensa de la difusió que els pares i mares fem de la seva imatge. Algunes preguntes poden ser:

- Ets conscient de les fotos que pugem de tu a les xarxes socials?
- Creus que pugem massa imatges teves?
- Et sembla bé que només puguin veure-les la família i amics propers?

apdcat
Autoritat Catalana de Protecció de Dades

Generalitat de Catalunya

Gran Via de les Corts Catalanes, 635
08010 Barcelona
Tel. 935 527 800
apdcat@gencat.cat
www.apdcat.cat